

पानियम - क्रमांक अठरा

तीन वेळा 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

आता आपण दानियेल अकरा अध्यायातील बाराव्या वचनाच्या काही परिणामांचा विचार करू; आणि त्यानंतर, "250" वर्षांच्या तीन रेषा अकराव्या ते पंधराव्या वचनांच्या इतिहासात आणू, जो इ.स.पू. 200 मध्ये पानियमच्या लढाईत पूर्ण झाला. इ.स.पू. 457 मध्ये सुरू झालेली "250" वर्षांची रेषा इ.स.पू. 207 मध्ये समाप्त होते, त्या कालखंडाच्या मध्यभागी जो राफियाच्या लढाईने सुरू होतो आणि पानियमच्या लढाईने समाप्त होतो. नेरोच्या रेषेतील "250" वर्षे कॉन्स्टंटाईनच्या तीन-चरणांच्या इतिहासाने समाप्त होतात, ज्यांचे प्रतिनिधित्व इ.स. 313, 321 आणि 330 या वर्षांनी केले आहे. संयुक्त राज्यांच्या "250" वर्षांचा शेवट 4 जुलै, 2026 रोजी होतो.

नीरोची रेषा पशूच्या प्रतिमेच्या परीक्षाकाळाचा इतिहास दर्शविते—प्रथम संयुक्त संस्थानांत, आणि नंतर जगात. इ.स.पूर्व 457 ची रेषा ट्रम्पला लष्करी दृष्ट्या दोन युद्धांदरम्यानच्या मध्यबिंदूवर ठेवते. 1776 पासून विस्तारलेला कालखंडही ट्रम्पच्या अंतिम राष्ट्राध्यक्षपदासाठी एक मध्यबिंदू चिन्हांकित करतो. या रेषा त्यांच्या योग्य स्थानावर ठेवण्यासाठी आपण प्रथम बारावा वचन, तसेच रशिया आणि पुतिन यांचा पतन, यांचा विचार करू. त्यानंतर "250" वर्षांच्या तीन रेषा, आणि मग हस्मोनी राजवंशाची रेषा. त्या रेषा स्थापित झाल्यावर, आपण पेत्राला पानियमशी अनुरूप ठेवू. जेव्हा त्या रेषा स्थापित होतील, तेव्हा 18 जुलै, 2020 चा संदेश कसा दुरुस्त करून घोषित केला जावा हे आपण ओळखू शकले पाहिजे, आणि तो योएल या पुस्तकाचा संदेश आहे हेही.

यहूदाचा राजा उज्जिया आणि इजिप्तचा राजा टॉलेमी

राफियाच्या युद्धात अकराव्या पदाची पूर्तता करणारा इतिहास उज्जियाह राजाच्या इतिहासाशी सुसंगत आहे. जेव्हा यशया शुद्ध केला जातो आणि उत्तरवर्षाचा संदेश घोषित करण्यासाठी समर्थ केला जातो, तेव्हा त्याचे बोलावणे उज्जियाहाच्या मृत्यू झालेल्या वर्षी आले.

राजा उज्जियाच्या मृत्यूच्या वर्षी मी परमेश्वराला सिंहासनावर विराजमान झालेला पाहिला; तो उंच व उन्नत होता, आणि त्याच्या वस्त्राचा घेर मंदिरात भरून राहिला होता. यशया ६:१.

उज्जियाच्या मृत्यूपूर्वी त्याने प्रकट केलेले बंड झाले होते, जे राफिया येथील युद्धातील विजयाच्या लगेच नंतर टॉलेमीच्या बंडाशी समांतर होते व त्याच्याशी सुसंगत होते. उज्जिया आणि टॉलेमी हे अशा दक्षिणेकडील राजाचे प्रतीक आहेत, ज्याचे हृदय उंचावले गेले आहे, आणि जो राज्यसत्ता चर्चसत्तेशी एकत्र करण्याचा प्रयत्न करून बंड करतो. उज्जियाने जेव्हा चर्च आणि राज्य एकत्र करण्याचा प्रयत्न केला, तेव्हा त्याच्या कपाळावरील कुष्ठरोगाने पशूच्या चिन्हाचे प्रतिरूप दर्शविले.

आणि तिसरा देवदूत त्यांच्यामागून गेला व मोठ्या आवाजात म्हणाला, जो कोणी त्या पशूची व त्याच्या प्रतिमेची उपासना करील, आणि आपल्या कपाळावर किंवा आपल्या हातावर त्याची खूण धारण करील, तोही देवाच्या क्रोधाच्या द्राक्षारसाचे पान करील; जो त्याच्या संतापाच्या पेल्यात अवमिश्रित ओतला गेला आहे; आणि पवित्र देवदूतांच्या उपस्थितीत व कोक्याच्या उपस्थितीत त्याला अग्नी व गंधक यांच्याद्वारे यातना दिल्या जातील; आणि त्यांच्या यातनांचा धूर युगानुयुगे वर चढत राहील; आणि जे त्या पशूची व त्याच्या प्रतिमेची उपासना करितात, आणि जो कोणी त्याच्या नावाची खूण धारण करितो, त्यांना दिवस-रात्र काहीही विश्रांती नाही. प्रकटीकरण 14:9-11.

उज्जियाह त्यानंतर चर्च आणि राज्य यांना एकत्र करण्याच्या त्याच्या बंडखोर प्रयत्नाच्या काळापासून पुढे जाणाऱ्या मृत्यूचे प्रतिनिधित्व करतो. त्यानंतर तो आपल्या पुत्राबरोबर अकरा वर्षांच्या नामधारी सह-राज्यकारभाराचे प्रतिनिधित्व करतो. आपल्या बंडानंतर उज्जियाह अकरा वर्षे जगला. त्याच्या बंडाची सुरुवात संडे लॉचे प्रतीक आहे, जिथे चर्च आणि राज्य एकत्र केले जातात आणि पशूची खून अंमलात आणली जाते. अकरा वर्षांनंतर तो मरण पावला, जे दक्षिणेकडील यहूदाच्या राज्याचा राजा म्हणून त्याच्या कारकीर्दीच्या समाप्तीचे प्रतिनिधित्व करते; तेच ते गौरवशाली देश होते, जो म्हणजे संयुक्त संस्थाने होय.

प्तोलमीशी भविष्यसूचक संबंदात, उज्जिया हा यहूदा, गौरवशाली देश आणि धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवाद यांचे प्रतिनिधित्व करतो; तर प्तोलमी हा इजिप्तचे प्रतिनिधित्व करतो, जे ड्रॅगन-सत्ता आहे, ज्याचा धर्म आत्मावाद आहे. जेव्हा या दोन राजांना समांतर रेषा म्हणून विचारात घेतले जाते, तेव्हा उज्जिया हा गौरवशाली देशाचे उदाहरण राहात नाही, आणि ते दोघे मिळून दोन राष्ट्रांचे प्रतीक बनतात. इजिप्त आणि यहूदा हे आत्मावाद आणि धर्मत्यागी प्रोटेस्टंटवाद या धर्मांचे प्रतीक आहेत. ते राज्य आणि चर्च यांचे प्रतीक आहेत. ते एकच प्रतीक म्हणून संरक्षित झाले असता, त्यांनी दर्शविलेली राज्यकारभार-कुशलता आणि चर्चकारभार-कुशलता यांमध्ये दोन राष्ट्रे अंतर्भूत असतात, जसे मेदी व पर्शियन होते, जसे फ्रान्सचे इजिप्त आणि सदोम होते, जसे संयुक्त संस्थानांची रिपब्लिकन आणि प्रोटेस्टंट अशी दोन शिंगे आहेत, जसे इस्राएल आणि यहूदा यांची उत्तरेकडील व दक्षिणेकडील राज्ये होती, तसेच जसे मूर्तिपूजक रोम आणि पोपशाही रोम होते. दोन राज्यांचे प्रतीक म्हणून, यरुशलेम येथील मंदिराद्वारे ते भविष्यसूचकरित्या एकमेकांशी बांधलेले आहेत, जिथे उज्जिया आणि प्तोलमी या दोघांनीही यरुशलेम येथील मंदिरात बलिदान अर्पण करण्याचा प्रयत्न केला. एकाच पवित्रस्थानाविरुद्ध बंड करणारी दोन राष्ट्रे.

हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे की, या दोन्ही राजांची बंडखोरी यरुशलेम येथील मंदिराशी संबंधित होती, जे दानिएलने दहाव्या अध्यायात ख्रिस्ताला पाहिले त्या मंदिराचे प्रतीक आहे. या दोन्ही राजांचा इतिहास युकेनियन युद्धात एकरूप होतो, आणि तसे होऊन ते 2014 मध्ये आपली साक्ष सुरू करतात. पद अकरामध्ये राफिया येथील लढाईद्वारे दर्शविलेल्या लष्करी विजयांमुळे ते दोघेही उंचावले गेले. राफिया हे बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याची सीमाभूमी आणि रविवारच्या कायद्याच्या त्रिविध संघटनेचे सीमास्थान दर्शविते. तसेच, ते लढाऊ मंडळीपासून विजयी मंडळीपर्यंतच्या संक्रमणाचीही सीमा आहे.

2014 नंतर, सर्वात श्रीमंत राजाने 2015 मध्ये राष्ट्राध्यक्षपदासाठी उमेदवारी देण्याचा आपला हेतू जाहीर केला. 2020 मध्ये, रिपब्लिकन शिंगाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या त्या सर्वात श्रीमंत राजाला त्याचा घातक घाव बसला, जो नंतर बरा होणार होता. 2022 मध्ये युकेनियन युद्ध तीव्र झाले. त्यानंतर 2024 च्या निवडणुकीत, तेराव्या वचनाच्या पूर्ततेत ट्रम्प परत आला. जुलै 2023 मध्ये, अरण्यातील एक आवाज घुमविण्यात आला. 31 डिसेंबर, 2023 रोजी प्रोटेस्टंट शिंगाचे पुनरुत्थान झाले; तसेच 2024 च्या निवडणुकीत, ट्रम्प परत आल्यावर, रिपब्लिकन शिंगाचेही पुनरुत्थान झाले, आणि मग 2025 मध्ये मंदिराच्या परीक्षेच्या आगमनासह पायाभूत परीक्षा समाप्त झाली.

१९८९

१९८९ मध्ये उघड करण्यात आलेल्या सत्यांचा द्विगुणित स्वरूप होता. सुधारणावादी चळवळींच्या भविष्यसूचक समांतरता आणि दानियेल अकरावा अध्यायातील शेवटच्या सहा वचने यांचे उलगडणे एकाच वेळी झाले. चाळीसाव्या वचनाचा आरंभीचा संदेश स्थापन करण्यासाठी काही विशिष्ट भविष्यसूचक नियमांचा उपयोग करण्यात आला होता. त्यांपैकी काही अगदी तीच सत्ये आता त्या त्याच वचनातील लपलेल्या इतिहासाची किल्ली ठरत आहेत, जिथे ते भविष्यसूचक रत्ने शोधून काढली गेली होती. मी तुम्हाला एक उदाहरण देतो.

१९८९ साली, दानिएलाच्या शेवटच्या सहा वचनांचे प्रतिनिधित्व काय आहे याविषयी अॅडव्हेंटिझममध्ये एकसंभ समज नव्हती. त्या एकसंधतेच्या अभावाचे दोन पैलू होते. त्या वचनांचा अर्थ काय याबाबत कोणताही सर्वमान्य निष्कर्ष नव्हता. ज्यांनी त्या वचनांचे आकलन असल्याचा दावा केला, त्यांनी मानवी कल्पना मांडल्या—अधर्मी प्रोटेस्टंटवाद आणि कॅथलिक धर्मशास्त्र यांचे मिश्रण असलेल्या—हीच ती जन्महक्काची परंपरा होती जी त्यांनी

आपल्या पूर्वजांकडून, १८६३ च्या बंडखोरीतून, प्राप्त केली होती, जेव्हा यरोबामच्या पायाभूत बंडखोरीत त्यांनी अवज्ञाकारी संदेष्ट्याची भूमिका पूर्ण केली. त्या वचनांविषयीच्या अशा वैयक्तिक संकल्पना, उत्तमात उत्तम म्हणाल तर, खाजगी अर्थलागू होत्या. त्या वचनांविषयी त्यांच्या कल्पना कधी मूलभूत भविष्यवाणीविषयक अनुप्रयोगाच्या विरोधात होत्या, आणि अनेकदा तर त्या वचनांविषयी त्यांनी स्वतःच ओळखून दिलेल्या मूलाधाराच्या गृहितकालाच प्रतिकूल होत्या.

त्या वचनांत आपण जे पाहिले, ते सर्व सहा वचनांचे एकसंध आकलन होते. आपण पाहिलेल्या संदेशाची ही सुसंगतताच मला माझे आकलन मांडण्यास प्रोत्साहित करणारी ठरली, जरी मला माहित होते की मी समजलेली गोष्ट संपूर्ण अॅडव्हेंटिझमने नाकारली होती. त्या वचनांविषयी आम्ही जे समजलो, ते प्रथम 1996 मध्ये प्रकाशित झाले, आणि तेथे मांडलेले आकलन गेल्या तीस वर्षांच्या कालप्रवाहात अधिकाधिक दृढच होत गेले आहे!

जर तुम्ही *The Time of the End* या मासिकातील अगदी पहिला संदर्भ विचारात घेतला, तर तुम्हाला *Testimonies*, खंड ९, पृष्ठ ११ आढळेल. 9/11 च्या पाच वर्षे आधी, हे मासिक 9/11 नेच सुरू होते. मला प्रोत्साहन देणाऱ्या त्या समजांपैकी एक म्हणजे, चाळिसाव्या वचनातील "अंतकाळी" उत्तर व दक्षिणेचे राजे हे अक्षरशः नव्हे, तर आध्यात्मिक सत्ता होते, हे समजणे. त्या वेळी, मला आधीच माहित होते की सिस्टर व्हाइट यांनी असे म्हटले आहे की दानियेल व प्रकटीकरण ही दोन्ही पुस्तके प्रत्यक्षात एकच पुस्तक आहेत, आणि दानियेलमध्ये असलेली तीच भविष्यवाणीची रेषा योहानाने प्रकटीकरणात पुढे नेली आहे. मला हे प्रकटीकरण अध्याय ११ मध्ये आढळले होते, जो 1798 मधील अंतकाळाभोवतीच्या इतिहासात पूर्ण झाला; त्या अध्यायावरील सिस्टर व्हाइट यांची टिप्पणी स्पष्टपणे शिकवते की फ्रान्स हे आध्यात्मिक मिसर होते, आणि त्या तितक्याच स्पष्टपणे सांगतात की प्रकटीकरण अध्याय १७ मध्ये पशूवर बसलेली वेश्या ही आध्यात्मिक बाबेल होती.

सिस्टर व्हाइट यांनी त्या दोन सत्तांची ओळख The Great Controversy मध्ये करून दिली आहे, आणि त्या टिप्पणींमुळे योहान व दानिएल यांची साक्ष एकत्र गुंफली जाते. दानिएल अध्याय अकरामधील दक्षिणेच्या राजाची व्याख्या म्हणजे मिसरवर नियंत्रण ठेवणारी सत्ता, आणि उत्तरेचा राजा म्हणजे बाबेलवर नियंत्रण ठेवणारी सत्ता. बायबल व Spirit of Prophecy यांनी एखादे सत्य स्थापन करण्यासाठी दानिएल आणि प्रकटीकरण यांना एकत्र आणून तो मुद्दा सिद्ध केला, ही गोष्ट अशी होती की ती मी कोणत्याही भरकटलेल्या धर्मशास्त्रज्ञापुढे, किंवा स्वावलंबी सेवाकार्यातील कोणत्याही भरकटलेल्या स्वयंनियुक्त नेत्यापुढे कधीही शरण जाऊ शकलो नसतो.

राफियाच्या युद्धाचे प्रतीक म्हणून प्टोलेमी आणि उज्जियाह यांना, तसेच त्यांच्या अंतःकरणाचा अभिमान वाढल्यानंतर उद्भवणाऱ्या परिणामांना समजून घेणे, या तथ्याने नियंत्रित होते की प्टोलेमी त्या अजगर-सत्तेचे प्रतिनिधित्व करतो जी रोमच्या प्रतिनिधी-सत्तेला पराभूत करते, परंतु नंतर त्या प्रतिनिधी-सत्तेकडून पराजित होते जिने दहाव्या वचनात आणि 1989 मध्ये प्टोलेमीचा पराभव केला होता. ऐतिहासिक भेद हे हेतुपुरस्सर असून महत्त्वाचे आहेत.

उज्जियाह जेव्हा मंडळी आणि राज्य यांना एकत्र आणण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा तो पशूची खूण ग्रहण करतो; उज्जियाह म्हणजे तो गौरवशाली देश होय, आणि १९८९ मधील संदेशाच्या प्रारंभी गौरवशाली देश हा एक प्रमुख युक्तिवाद होता. गौरवशाली देश म्हणजे संयुक्त संस्थाने आहेत काय, की तो सातव्या-दिवसाचा अॅडव्हेंटिस्ट चर्च आहे? त्या वेळी ज्यांनी गौरवशाली देश म्हणजे अॅडव्हेंटिस्ट चर्च ही चुकीची कल्पना मान्य केली होती—तसेच आजही जे कोणी तसे मानतात—ते असा युक्तिवाद करतील की पंचेचाळीसाव्या वचनातील गौरवशाली पवित्र पर्वत हा स्पष्टपणे देवाची मंडळी होता; आणि त्यामुळे त्यांच्या मते पर्वत आणि देश ही एकच प्रतिमा होती. बहुधा, मानवी विचारसरणीची नेहमीची पद्धत.

उज्जियाह हा तेजस्वी देश आहे, आणि टॉलेमी हा मिसर आहे. तेजस्वी देश म्हणून उज्जियाह याला प्रोटेस्टंटवाद आणि प्रजासत्ताकवाद ही दोन शिंगे आहेत. टॉलेमीची राजकीय अभिव्यक्ती साम्यवाद आणि त्याचे विविध प्रकार आहेत, आणि टॉलेमीची धार्मिक अभिव्यक्ती अध्यात्मवाद आणि त्याचे विविध प्रकार आहेत. अजगराच्या सत्तेचे एक वैशिष्ट्य म्हणजे ती एक महासंघ आहे; परंतु खोटा संदेश, जो तेजस्वी देश आहे, तो दोन शिंगे असलेले एकच राष्ट्र

आहे.

दानियेल अकरावा अध्याय, चाळीसावा पद, १९८९ मध्ये सोव्हिएत संघ झाडून काढला गेला तेव्हा संयुक्त संस्थाने ही पोपसत्तेची प्रतिनिधी सत्ता होती, हे स्थापित करते. हे सत्य प्रकटीकरण तेरावा अध्यायातील दोन शिंगे असलेल्या पृथ्वीवरील पशूच्या भूमिकेशी सुसंगत आहे, कारण ही दोन्ही पुस्तके एकच आहेत.

आणि मी पृथ्वीमधून वर येणारा दुसरा एक पशू पाहिला; त्याला कोकरासारखी दोन शिंगे होती, आणि तो अजगराप्रमाणे बोलत होता. आणि तो पहिल्या पशूचे सर्व अधिकार त्याच्या समक्ष चालवितो, आणि पृथ्वी व तिच्यावर राहणाऱ्या लोकांना त्या पहिल्या पशूची उपासना करावयास लावितो, ज्याची प्राणघातक जखम बरी झाली होती. प्रकटीकरण १३:११, १२.

प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायात संयुक्त संस्थानांची ओळख पापसत्तेच्या प्रतिनिधी सत्तेप्रमाणे करून दिली आहे, कारण पृथ्वीवरील पशू “त्याच्या समोर” आलेल्या समुद्रातून निघालेल्या त्या पशूची “सर्व सत्ता चालवितो.” दुसऱ्या पद्यात मूर्तिपूजक रोमच्या अजगराने पापसत्तेला तिची शक्ती, आसन आणि मोठा अधिकार दिला होता. “शक्ती” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाचा अर्थ शक्ती असा आहे; परंतु बाराव्या पद्यात “सत्ता” असा अनुवाद केलेला हा वेगळा शब्द असून त्याचा अर्थ “सोपविण्यात आलेला अधिकार” असा आहे.

संयुक्त राज्ये ही पोपसत्तेची प्रतिनिधी सत्ता आहे; पोपसत्तेचे प्रतिरूप मूर्तिपूजक रोमाने धारण केले होते, आणि दुसऱ्या वचनात सांगितल्याप्रमाणे त्याने पोपसत्तेला आपला लष्करी व आर्थिक पाठिंबा दिला. असे करताना, मूर्तिपूजक रोमाने संयुक्त राज्यांचे प्रतिरूप धारण केले, कारण ते देखील पोपसत्तेची घाणेरडी कामे पार पाडण्यासाठी आपले “रथ, जहाजे आणि घोडेस्वार” अर्पण करणार होते.

इतिहासात दहाव्या, अकराव्या आणि पंधराव्या वचनांतील तीन्ही लढाया पूर्णत्वास आल्या तेव्हा, प्रत्येक लढाईत अँटिओकस मॅग्नस उपस्थित होता. हा तथ्य स्पष्ट करतो की त्या तीन्ही लढायांमध्ये दर्शविलेली सत्ता ही पशूची प्रतिनिधी सत्ता आहे, कारण ती नेहमीच अँटिओकसच असते; आणि १९८९ मध्ये अँटिओकस हा संयुक्त संस्थानांची प्रतिनिधी सत्ता होता.

सोळाव्या वचनातील रविवारच्या कायद्यापर्यंत नेणाऱ्या त्या तीन लढाया अल्फा आणि ओमेगा यांची स्वाक्षरी धारण करतात, तसेच सत्याची रचनाही धारण करतात. पहिल्या लढाईत आणि तिसऱ्या लढाईत संयुक्त संस्थाने आहे, आणि त्यामुळे पहिल्या व शेवटच्या लढाईत एक अल्फा आणि ओमेगा ओळखले जाते. सोळाव्या वचनातील रविवारच्या कायद्यापर्यंत नेणाऱ्या त्या तीन लढाया सत्याची स्वाक्षरीही धारण करतात. नाझी युकेन ही प्रतिनिधी सत्ता मधील लढाई आहे, जी “सत्य” या हिब्रू शब्दाच्या संरचनेतील मधल्या मार्गचिन्हाच्या बंडाचे प्रतिनिधित्व करते. त्या तीन लढाया १९८९ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा कालावधी दर्शवितात, याचा अर्थ असा की त्या चाळीसाव्या वचनातील “लपलेला इतिहास” दर्शवितात.

प्रकटीकरण अकरावा अध्याय, अकरावे वचन 2023 हे दोन्ही शिंगे पुनरुत्थित होतात तो बिंदू म्हणून ओळखते. दानियेल अकरावा अध्याय, अकरावे वचन हाच इतिहासकाल ओळखते. भविष्यवाणीची अंतर्गत रेषा आणि भविष्यवाणीची बाह्य रेषा 2023 मध्ये एकरूप होतात. अंतर्गत रेषा ही दानियेलाने समजलेली “गोष्ट” आहे, आणि बाह्य रेषा ही त्याने समजलेली “दृष्टांत” आहे.

दानीएलने दाखवून दिलेली मंदिराची परीक्षा बावीसाव्या दिवशी आरंभ झाली; आणि 9/11 नंतर बावीस वर्षांनी—जो तो बिंदू आहे की ज्या वेळी यशया मंदिरात प्रवेश करतो—तुम्हाला 2023 पर्यंत आणते. यशया, अकरा वर्षे कुष्ठरोगाने जगल्यानंतर उज्जियाच्या मृत्यूची ओळख 9/11 येथे करून देतो. मंदिर उभारण्याचे कार्य प्रथम पाया घालण्याचे असते, आणि त्यानंतर मंदिर उभारणे व शिरोशिला बसविणे; आणि यानंतर ते तिसऱ्या लिटमस परीक्षेकडे नेते, जी लेवीयविवरण तेवीसच्या रेषेत तुताऱ्यांच्या सणाद्वारे प्रतिनिधित्व केली जाते. अनंतकाळच्या सुवार्तेचे अंतर्गत कार्य बाह्य रेषेच्या इतिहासकाळात पूर्ण केले जाते. अकराव्या वचनात पुतिनचे प्रतीकीकरण टॉलेमीद्वारे करण्यात आले

आहे, आणि राजा उज्जिया दक्षिणेच्या राजाच्या त्या उदाहरणाला दुसरी साक्ष पुरवितो, जो लष्करी यशामुळे उंचावला जातो, आणि त्यानंतर धर्माच्या क्षेत्रात स्वतःला घुसविण्याचा प्रयत्न करतो.

आणि दक्षिणेकडील राजा अतिशय संतप्त होईल, आणि तो बाहेर पडून त्याच्याविरुद्ध, म्हणजे उत्तरेकडील राजाविरुद्ध, युद्ध करील; आणि तो एक मोठा समुदाय उभा करील; परंतु तो समुदाय त्याच्या हातात दिला जाईल. आणि जेव्हा त्याने तो समुदाय दूर केला असेल, तेव्हा त्याचे हृदय उंचावले जाईल; आणि तो अनेक दहा हजारांना पाडील; तरी त्याद्वारे तो सबळ होणार नाही. दानियेल 11:11, 12.

उरियाह स्मिथ टॉलेमी फिलोपेटरचा इतिहास आणि यरुशलेमच्या मंदिरात बलिदाने अर्पण करण्याच्या त्याच्या प्रयत्नाचा उल्लेख करतो.

“टॉलेमीमध्ये आपल्या विजयाचा योग्य उपयोग करण्याइतकी दूरदृष्टी नव्हती. जर त्याने आपल्या यशाचा पुढील पाठपुरावा केला असता, तर तो बहुधा अँटिओकसच्या संपूर्ण राज्याचा स्वामी झाला असता; परंतु केवळ काही धाकदपटशा आणि काही धमक्या देऊन समाधान मानून, त्याने शांती केली, जेणेकरून तो आपल्या पशुवत वासनांच्या अखंड व निर्बंध भोगात स्वतःला अर्पण करू शकेल. अशा रीतीने, आपल्या शत्रूंवर विजय मिळवूनही, तो आपल्या दुर्गुणांनी पराभूत झाला; आणि जे महान नाव तो प्रस्थापित करू शकला असता, ते विसरून, त्याने आपला काळ मेजवान्या आणि व्यभिचार यांत घालविला.”

“त्याचे हृदय त्याच्या यशामुळे उंचावले गेले, परंतु त्यामुळे तो बळकट होण्यापासून फार दूर होता; कारण त्याने त्याचा केलेला लज्जास्पद उपयोग यामुळेच त्याच्या स्वतःच्या प्रजाजनांनी त्याच्याविरुद्ध बंड केले. परंतु त्याच्या हृदयाच्या उंचावण्याचे प्रकटीकरण विशेषतः यहुद्यांबरोबरच्या त्याच्या व्यवहारांत दिसून आले. यरुशलेमात येऊन त्याने तेथे बलिदाने अर्पण केली, आणि त्या ठिकाणच्या नियम व धर्म यांना प्रतिकूल असतानाही मंदिरातील परमपवित्र स्थानात प्रवेश करण्याची त्याला फार तीव्र इच्छा होती; परंतु मोठ्या कठिणतेने का होईना, त्याला अडविण्यात आले, आणि मग तो यहुद्यांच्या संपूर्ण राष्ट्रविरुद्ध क्रोधाने प्रज्वलित होऊन तेथून निघून गेला, व ताबडतोब त्यांच्याविरुद्ध भयंकर आणि निर्दयी छळ सुरू केला. अलेक्झांड्रिया येथे, जिथे अलेक्झांडरच्या दिवसांपासून यहुदी वास्तव्यास होते, आणि अत्यंत विशेषाधिकारप्राप्त नागरिकांप्रमाणे हक्क उपभोगत होते, त्या छळात युसेबियसच्या मते चाळीस हजार, तर जेरोमच्या मते साठ हजार, ठार मारले गेले. मिसरकरांच्या बंडाने आणि यहुद्यांच्या हत्याकांडाने निश्चितच त्याला त्याच्या राज्यात बळकट करण्याचे कार्य केले नाही, उलट ते जवळजवळ संपूर्णपणे त्याचे राज्य उद्ध्वस्त करण्यास पुरेसे ठरले.” उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 254.

इ.स.पू. २१७ मध्ये राफिया येथे प्लेमी फिलोपातोर याने मिळविलेला लष्करी विजय प्लेमीला दृढ करणारा ठरला नाही, परंतु त्यामुळे “त्याचे हृदय उंचावले गेले.” युकेनियन युद्धातील विजय पुतिनला दृढ करणार नाही, परंतु तो “त्याचे हृदय उंचावले,” जसे लष्करी यशामुळे राजा उज्जियाचे हृदय उंचावले गेले होते.

आणि उज्जियाने संपूर्ण सैन्यासाठी ढाली, भाले, शिरस्त्रे, कवचे, धनुष्ये, आणि दगड फेकण्यासाठी गोफणी तयार करून दिल्या. आणि त्याने यरुशलेममध्ये कुशल मनुष्यांनी शोधून काढलेली यंत्रे बनविली, जी मनोऱ्यांवर व तटबंदीवर ठेवावीत, जेणेकरून त्यांद्वारे बाण व मोठे दगड सोडता येतील. आणि त्याचे नाव फार दूरवर पसरले; कारण तो अद्भुत रीतीने सहाय्यप्राप्त झाला, इतका की तो सामर्थ्यवान झाला. परंतु जेव्हा तो सामर्थ्यवान झाला, तेव्हा त्याचे हृदय त्याच्या नाशासाठी उंचावले गेले; कारण त्याने परमेश्वर आपल्या देवाविरुद्ध अपराध केला, आणि धूपाच्या वेदीवर धूप अर्पण करण्यासाठी परमेश्वराच्या मंदिरात गेला. २ इतिहास 26:14-16.

दक्षिणेकडील दोन राजे, ज्यांची अंतःकरणे लष्करी विजयांमुळे उंचावली गेली होती, त्यांनी त्याच मंदिरात प्रवेश करून अर्पण अर्पण्याचा प्रयत्न केला; हे कार्य केवळ याजकालाच करण्याची परवानगी होती. दोन्ही प्रसंगी, याजकांनी त्या गर्विष्ठ राजांच्या तसे करण्याच्या प्रयत्नांना प्रतिकार केला. त्यांपैकी एका राजाने मग यहुद्यांवर प्रतिशोध उगवला, आणि दुसऱ्याच्या कपाळावर कुष्ठरोगाचा प्रहार झाला.

मग अजर्या याजक त्याच्या मागून आत गेला, आणि त्याच्याबरोबर परमेश्वराचे ऐंशी पराक्रमी याजक होते. त्यांनी उज्जिया राजास प्रतिरोध केला आणि त्याला म्हणाले, “उज्जिया, परमेश्वरापुढे धूप अर्पण करणे तुझे काम नाही; ते धूप अर्पण करण्यासाठी पवित्र केलेल्या अहरोनाच्या पुत्रांचे, म्हणजे याजकांचे काम आहे; तू पवित्रस्थानातून बाहेर जा, कारण तू अपराध केला आहेस; आणि परमेश्वर देवाकडून तुला यामुळे सन्मान मिळणार नाही.” तेव्हा उज्जिया क्रोधित झाला, आणि धूप अर्पण करण्यासाठी त्याच्या हातात धूपपात्र होते; आणि तो याजकांवर क्रोधित असतानाच, परमेश्वराच्या मंदिरात, धूपवेदीजवळ, याजकांसमोर त्याच्या कपाळावर कुष्ठरोग प्रकट झाला. मग मुख्य याजक अजर्या आणि सर्व याजकांनी त्याच्याकडे पाहिले; आणि पाहा, त्याच्या कपाळावर कुष्ठरोग झाला होता; म्हणून त्यांनी त्याला तेथून घाईघाईने बाहेर काढले; होय, तो स्वतःही बाहेर जाण्यास घाई करू लागला, कारण परमेश्वराने त्याला मार दिला होता. आणि उज्जिया राजा आपल्या मृत्यूच्या दिवसापर्यंत कुष्ठरोगी राहिला, आणि कुष्ठरोगी असल्यामुळे तो एका वेगळ्या घरात राहिला; कारण तो परमेश्वराच्या मंदिरापासून अलग करण्यात आला होता; आणि त्याचा पुत्र योथाम राजवाड्यावर अधिकारी होता व देशातील लोकांचा न्याय करीत होता. उज्जियाची उरलेली कृत्ये, पहिल्यापासून शेवटपर्यंत, आमोजाचा पुत्र यशया संदेष्टा याने लिहिली. 2 इतिहास 26:17-22.

२०१४ मध्ये, युरोपातील जागतिकतावादी आणि ओबामा शासनाने युकेन राष्ट्रावर एक रंगक्रांती आरंभ केली. २०२२ मध्ये रशियाने असे आक्रमण सुरू केले, जे अखेरीस पुतिन आणि रशियाच्या विजयाकडे नेईल; दक्षिणेकडील राजे, प्टोलेमी आणि उज्जिया, यांच्याद्वारे ज्यांचे प्रतिनिधित्व केले आहे. बारावा वचन म्हणते की, पुतिनच्या विजयानंतर, “त्याचे हृदय उंचावले जाईल; आणि तो अनेक दशसहस्रांना पाडून टाकील: परंतु त्यामुळे तो बलवान होणार नाही.” त्यानंतर इतिहास त्याच्या राज्याच्या क्रमिक न्हासाची नोंद करतो.

सातत्याने होत गेलेल्या पतनामुळे त्याचा मृत्यू झाला; आणि राफियातील आपल्या पराभवाचा सूड उगविण्यासाठी जेव्हा अँटिओकस द ग्रेट प्रत्युत्तर देतो, तेव्हा अँटिओकस यापुढे टॉलेमी फिलोपेटरशी सामना करीत नव्हता; त्या वेळी तो मिसरचा राज्यकर्ता असलेल्या एका लहान बालकाशी व्यवहार करीत होता. बालक हे अंतिम पिढीचे प्रतीक आहे; म्हणून एका स्तरावर, पॅनियम येथे अँटिओकस ज्याचा पराभव करतो तो बाल-राजा दक्षिणेकडील राज्याच्या अंतिम पिढीचे प्रतिनिधित्व करतो. व्यवहारिक स्तरावर, तो बाल-राजा अँटिओकसच्या सामर्थ्याच्या तुलनेत दुर्बलतेचे प्रतिनिधित्व करतो.

“टॉलेमी फिलोपाटर आणि अँटिऑकस यांच्यात झालेली शांतिसंधी चौदा वर्षे टिकली. दरम्यान, टॉलेमी अति मद्यपान व दुर्वर्तन यांमुळे मरण पावला, आणि त्याच्या पश्चात त्याचा पुत्र टॉलेमी एपिफानेस गादीवर आला; तो त्या वेळी चार किंवा पाच वर्षांचा बालक होता. त्याच काळात अँटिऑकसने आपल्या राज्यातील बंडाळी दडपून टाकली होती, आणि पूर्वेकडील भागांना अधीन करून तेथे स्थिर व्यवस्था प्रस्थापित केली होती; त्यामुळे इजिप्तच्या सिंहासनावर तरुण एपिफानेस आरूढ झाला तेव्हा तो कोणतीही मोहीम हाती घेण्यास मोकळा होता. आणि आपले प्रभुत्व वाढविण्याची अशी अनुकूल संधी हातची जाऊ न देणे उचित आहे, असे मानून त्याने “पहिल्यापेक्षा मोठे” एक प्रचंड सैन्य उभे केले (कारण आपल्या पूर्वेकडील मोहिमेत त्याने पुष्कळ सैन्य एकत्र केले होते आणि मोठी संपत्ती मिळविली होती), आणि बालराजावर सहज विजय मिळेल, या अपेक्षेने तो इजिप्तविरुद्ध निघाला. तो कितपत यशस्वी झाला, हे आपण लगेच पाहू; कारण येथे या राज्यांच्या व्यवहारांत नव्या गुंतागुंती प्रवेश करतात, आणि इतिहासाच्या रंगमंचावर नवे पात्रे अवतरतात.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

दक्षिणेचा राजा

रशियाच्या अंतिम पावलांची रूपरेषा मांडणे म्हणजे दक्षिणेच्या भविष्यसूचक राजाच्या अंतिम पावलांची रूपरेषा मांडणे होय. १७९८ मध्ये, अर्थात अंतकाळी, भविष्यवाणीच्या इतिहासात प्रकट झालेल्या दक्षिणेच्या आध्यात्मिक राजाचे एक भविष्यसूचक वैशिष्ट्य असे आहे की त्याचा अंत कसा होतो. हेच उत्तराच्या राजाचे आणि खोऱ्या संदेष्ट्याचेही एक भविष्यसूचक वैशिष्ट्य आहे. जगाला आर्मगेदोनकडे नेणाऱ्या या तिन्ही सत्ता अशा आहेत की त्यांच्या

समाप्तीचे स्वरूप देवाच्या वचनात विशेषतः स्पष्टपणे ओळखून दिलेले आहे. पुतिन आणि रशियाबाबत जे काही घडेल, त्याचे पूर्वप्रतिरूप दक्षिणेच्या राजाच्या भूतकाळातील रेषांमध्ये आढळलेले असेल.

दक्षिणेकडील आध्यात्मिक राजाच्या पतनाची उदाहरणे दक्षिणेकडील पहिल्या आध्यात्मिक राजाच्या पतनाद्वारे प्रतिरूपित करण्यात आली होती; तो क्रांतीच्या कालखंडात नास्तिक फ्रान्स होता. दक्षिणेकडील राज्याच्या पतनामध्ये दक्षिणेकडील राजाचाही पतन समाविष्ट आहे. नेपोलियनचे पतन फ्रान्सच्या पतनाशी सुसंगत आहे, आणि ते दक्षिणेकडील पुढील राज्याच्या, म्हणजे रशियाच्या, पतनाशीही जुळते. आधुनिक काळातील दक्षिणेकडील राजा म्हणून रशियाची सुरुवात क्रांतीतून झाली, जशी दक्षिणेकडील राजा म्हणून फ्रान्सची सुरुवात क्रांतीद्वारे झाली होती.

क्रांती हे अजगराचे एक वैशिष्ट्य आहे; आणि अजगर हा दक्षिणेकडील राजांचा प्रतीक आहे. दक्षिणेकडील राजाचा प्रमुख प्रतीक असलेला अजगर म्हणजे सैतान होय; आणि सहस्रवर्षांच्या समाप्तीला तो क्रांती घडवून आणण्याचा प्रयत्न करित असता, स्वर्गातून अग्नी खाली उतरतो व त्याला भस्मसात करतो. आरंभी स्वर्गात झालेला त्याचा बंड हा सहस्रवर्षांच्या समाप्तीवरील त्याच्या बंडाचा अल्फा होता.

१७९८ मध्ये, फ्रेंच राज्यक्रांतीच्या काळात फ्रान्सने भविष्यवाणीप्रमाणे आत्मिक दक्षिणेच्या राजाचे सिंहासन स्वीकारले. त्या क्रांतीने युरोपातील राष्ट्रांमध्ये झंझावात निर्माण केला आणि अखेरीस ती रशियन क्रांतीपर्यंत पोहोचली, जिच्यानंतर त्याच वर्षी लगेच बोल्शेविक क्रांती झाली.

१९१७ सालची रशियन क्रांती दोन मुख्य टप्प्यांत घडली: फेब्रुवारी क्रांती (जिने झारशाही राजेशाही उलथून टाकली, निरंकुश राज्यसत्ता संपुष्टात आणली, आणि सोव्हिएतांच्या समांतर सत्तेच्या कालखंडात एक अंतरिम सरकार स्थापन केले) आणि ऑक्टोबर क्रांती (जिला बोल्शेविक क्रांती असेही म्हणतात, ज्यात लेनिनच्या नेतृत्वाखाली बोल्शेविकांनी राज्यक्रांतीद्वारे सत्ता हस्तगत केली, ज्यामुळे सोव्हिएत शासनाची स्थापना झाली आणि समाजवाद/साम्यवादाकडे जाणारा मार्ग खुला झाला).

ऐतिहासिक विश्लेषणांमध्ये आणि क्रांतिकारी सिद्धांतामध्ये (विशेषतः ट्रॉट्स्की, लक्झेंबुर्ग, आणि साम्य दाखविणाऱ्या इतर मार्क्सवादी दृष्टिकोनांतून), फ्रेंच क्रांती (1789-1799) ही अनेकदा रशियन घटनाक्रमाच्या प्रवासाचे प्रतिरूप दर्शविणारी किंवा त्यासाठी एक आराखडा पुरविणारी मानली जाते. फ्रेंच क्रांतीतील जे दोन टप्पे या रशियन अवस्थांचे प्रतिरूप ठरले, ते असे आहेत:

- प्रारंभीचा मध्यममार्गी/संवैधानिक टप्पा (अंदाजे १७८९-१७९२), जो फेब्रुवारी क्रांतीशी सुसंगत आहे. फ्रान्समधील या टप्प्याची सुरुवात बास्टिलच्या किल्ल्यावर झालेल्या हल्ल्याने, इस्टेट्स-जनरल/राष्ट्रीय सभेच्या अधिवेशनाने, सामंती विशेषाधिकारांच्या उन्मूलनाने, मनुष्याच्या अधिकारांच्या जाहीरनाम्याने, आणि गिराँदिन व मध्यममार्गी सुधारकांच्या अधीन असलेल्या संवैधानिक राजसत्तेच्या स्थापनेने झाली. याने निरंकुश राजसत्तेचा पाडाव केला, परंतु बुर्जुआ/उदारमतवादी शासनाचे घटक आणि द्वैध/विवादित सत्तासंरचना (उदा., सभा आणि उरलेली राजसत्ता यांमधील) कायम ठेवल्या. त्याचप्रमाणे, फेब्रुवारी १९१७ ने झारशाहीचा अंत केला, परंतु त्यातून बुर्जुआ अंतरिम सरकार आणि सोव्हिएतसबरोबरची द्वैध सत्ता उदयास आली.
- कट्टर/जॅकोबिन टप्पा (अंदाजे 1792-1794, ज्यामध्ये पहिल्या प्रजासत्ताकाची स्थापना, लुई सोळाव्याची फाशी, आणि रोबेस्पिएर तसेच जॅकोबिन्स/कमिटी ऑफ पब्लिक सेफ्टी यांच्या अधिपत्याखालील दहशतीचे राज्य यांचा समावेश होतो) ऑक्टोबर (बोल्शेविक) क्रांतीशी सुसंगत ठरतो. जॅकोबिन्सनी अधिक मध्यममार्गी गिराँदिन्सकडून कट्टर कृतीद्वारे सत्ता हस्तगत केली, प्रजासत्ताक घोषित केले, प्रतिक्रमण दडपून टाकले, आणि क्रांतीला अधिक सखोल सामाजिक रूपांतरण व अंतर्गत/बाह्य धोक्यांविरुद्ध संरक्षणाच्या दिशेने पुढे नेले. हे त्या प्रकाराशी प्रतिबिंबित होते ज्याप्रमाणे बोल्शेविकांनी हंगामी सरकार उलथवून टाकले, सर्वहारा/सर्वहारा वर्गाच्या हुकूमशाहीचे शासन दृढ केले, आणि क्रांतिकारी समाजवाद पुढे नेला.

ही समांतर उदाहरणे यावर भर देतात की क्रांत्या अनेकदा एका ठराविक नमुन्याचे अनुसरण करतात: जुन्या सत्ताव्यवस्थेविरुद्ध सुरुवातीचा व्यापक उठाव (मवाळ/बुर्जुवा शक्तींच्या नेतृत्वाखाली), त्यानंतर संकटाच्या काळात

क्रांतीला 'वाचवण्यासाठी' आणि तिला अधिक सखोल करण्यासाठी उग्रवादी घटकांकडून सत्तेचा अधिक टोकाचा ताबा. बोल्शेविकांनी स्वतः फ्रेंच उदाहरणाचा जाणीवपूर्वक आधार घेतला होता; त्यांनी आपला ऑक्टोबरमधील उठाव जॅकोबिन सत्तापालटासमान मानला—प्रतिगामी क्रांती रोखण्यासाठी आणि क्रांतीची अंतर्निहित क्षमता परिपूर्ण करण्यासाठी आवश्यक असा.

ही प्रकाररचना ट्रॉट्स्की यांच्या *History of the Russian Revolution* सारख्या ग्रंथांत दिसून येते (ज्यात रशियातील द्वैसत्तेच्या टप्प्याची फ्रान्समधील समांतर घडामोडींशी स्पष्टपणे तुलना केली आहे) आणि रशियन घटनांवरील रोझा लुक्सेंबुर्ग यांच्या लेखनांतही आढळते; तेथे त्या नमूद करतात की रशियन क्रांतीचा पहिला कालखंड (मार्च-ऑक्टोबर) हा फ्रेंच (आणि इंग्लिश) क्रांतींच्या आराखड्यानुसार चालतो, आणि बोल्शेविक सत्ताग्रहण जॅकोबिनांच्या उदयाशी समांतर ठरते.

येथू नेहमी प्रारंभाच्या आधारे अंताचे चित्रण करतो, आणि दक्षिणेचा पहिला आध्यात्मिक राजा म्हणून नेपोलियनचा न्हास क्रांतीच्या प्रारंभीच्या वाटचिन्हांनुसारच घडला; आणि असे करताना त्याने सोव्हिएत संघाच्या न्हासाचे प्रतिनिधित्व केले.

नेपोलियनचा क्रमिक (टप्प्याटप्प्याने होणारा) न्हास सोव्हिएत संघाच्या हळूहळू झालेल्या अवनतीशी व १९११ मधील पतनाशी निकटपणे सुसंगत आहे, त्याच प्रतिरूपात्मक चौकटीत जिथे फ्रेंच राज्यक्रांतीच्या दोन टप्प्यांनी रशियन राज्यक्रांतीच्या फेब्रुवारी व ऑक्टोबर १९१७ मधील अवस्थांचे पूर्वचित्रण केले होते. ही समांतरता उग्र टप्प्यांनंतरच्या सत्तासंकेद्वराच्या अवस्थेपर्यंत (बोनापार्टवाद) आणि त्याच्या अपरिहार्य उकलण्यापर्यंत विस्तारित होते. हे सामान्य ऐतिहासिक नमुन्यांमधून तसेच मार्क्सवादी विश्लेषणांमधून (विशेषतः ट्रॉट्स्कीने The Revolution Betrayed व संबंधित ग्रंथांमध्ये मांडलेल्या) उद्भवते, जे नेपोलियनला बोनापार्टवादाचे आदिरूप मानतात: अशी एक बलशाली व्यक्तिनिष्ठ राजवट जी क्रांतीच्या उग्र शिखरानंतर उदयास येते, वर्गादरम्यान समतोल राखते, क्रांतीच्या प्रमुख संरचनात्मक उपलब्धी जतन करते (तिच्या लोकशाही प्रेरणेला दडपून टाकताना), वैयक्तिक/लष्करी-नोकरशाही साम्राज्य उभारते, अति-विस्तार पावते, आणि मग टप्प्याटप्प्याने होणाऱ्या पतनाला सामोरी जाते, ज्यामुळे जुन्या व्यवस्थेचे अंशतः पुनर्स्थापन घडते.

नेपोलियनचा बोनापार्टवादी उदय स्तालिनवादी सत्तासुदृढीकरणाशी समांतर आहे

जॅकोबिनांच्या उग्र टप्प्यांनंतर आणि थर्मिडोरियन प्रतिक्रियेनंतर (1794), अस्थिर डिरेक्टरी (1795-1799) येते; नेपोलियनच्या 18 ब्रुमेयर राज्यक्रांतीमुळे (1799) कॉन्सुलेटची स्थापना होते, आणि नंतर साम्राज्याची (1804). त्याने बुर्जवा क्रांतीमुळे प्राप्त झालेल्या यशांचे संहिताकरण केले व त्यांचा प्रसार केला (नेपोलियन संहिता, सामंती विशेषाधिकारांचा अंत, बळकट केंद्रीकृत राज्य), परंतु त्यांना अधिकारशाही राजवट, सैनिकी वैभव आणि नव्या अभिजनवर्गाच्या अधीन केले.

बोल्शेविक/ऑक्टोबरच्या क्रांतिकारी टप्प्यांनंतर आणि आरंभीच्या सोव्हिएत प्रयोगांनंतर प्रशासकीय अधःपतन सुरू होते (विशेषतः १९२० च्या दशकाच्या मध्यापासून). स्टॅलिनचे सत्तेचे एकत्रीकरण डाव्या विरोधकांचा पराभव करते, "एका देशातील समाजवाद" लादते, आणि पोलीस/लष्करी-प्रशासकीय हुकूमशाही निर्माण करते. नियोजित अर्थव्यवस्था आणि राष्ट्रीयीकृत मालमत्ता (ऑक्टोबरच्या मूलभूत उपलब्धी) जतन केल्या जातात, परंतु त्यांचे रूपांतर एका विशेषाधिकारप्राप्त वर्गाच्या साधनांत केले जाते, आणि आंतरराष्ट्रीयतावादाचा त्याग केला जातो.

दोन्ही प्रकारणांत, क्रांतिकारी ऊर्जा "गोठवली" जाते आणि एका एकमेव व्यक्तीच्या किंवा यंत्रणेच्या अधिपत्याखालील राज्यसत्ता व विस्तार यांकडे पुनर्निर्देशित केली जाते (ट्रॉट्स्कीने स्पष्टपणे स्टॅलिनच्या राजवटीला "सोव्हिएत बोनापार्टवाद" असे संबोधले होते, जे कॉन्सुलेटपेक्षा नेपोलियनच्या साम्राज्याच्या अधिक जवळचे होते).

टप्प्याटप्प्याने होणारे पतन

हीच ती मूलभूत सुसंगती आहे—हा न्हास एखादी एकच आकस्मिक घटना नसून, अति-विस्तार, अंतर्गत विरोधाभास, लष्करी चिखलफास, परिधीय नियंत्रणाचा लोप, अपयशी सुधारणा, आणि अखेरचे विघटन/पुनर्स्थापना यांच्या प्रेरणेने घडणारी धूपांची सलग मालिका आहे.

नेपोलियनचा पक्ष (1812 ते 1815)

- १८१२: रशियावरचा विनाशकारी आक्रमण—ग्रँद आर्मी (६,००,००० सैनिक) रसदव्यवस्थेच्या अपयशामुळे, हिवाळ्यामुळे आणि प्रतिकारामुळे उद्ध्वस्त झाली. हा एक भीषण वळणबिंदू ठरला; प्रतिष्ठा आणि मनुष्यबळ यांची प्रचंड हानी झाली.
- 1813: त्याच्याविरुद्ध युती निर्माण होते; Leipzig येथे पराभव (“Battle of the Nations”)—जर्मन मित्रराष्ट्रे आणि प्रदेश यांची हानी; साम्राज्य आकुंचन पावू लागते.
- 1814: मित्रराष्ट्रांनी फ्रान्सच्या मूळ भूभागावर आक्रमण केले; पॅरिस पडले; नेपोलियनने राजीनामा दिला आणि त्याला एल्बा येथे निर्वासित करण्यात आले.
- १८१५: अल्पकाळ पुनरागमन (हंड्रेड डेज), वॉटरलू येथे अंतिम पराभव; सेंट हेलेना येथे कायमचा निर्वासितवास; बॉर्बन राजसत्तेची पुनर्स्थापना (क्रांतीने मिळवलेल्या प्रगतीची प्रतिक्रियावादी माघार, जरी पूर्णतः नाही—काही कायदेशीर/प्रशासकीय बदल टिकून राहिले).

सोव्हिएत बाजू (१९७० चे दशक ते १९९१)

- उशीरा १९७०चे दशक-१९८०चे दशक: आर्थिक ठप्पपणा (ब्रेझनेव्ह यांच्या अधीन “zastoi”), दीर्घकालीन टंचाई, तांत्रिक पिछाडलेपणा, आणि अमेरिका/NATO यांच्याशी झालेली पंगू करणारी शस्त्रास्त्रस्पर्धा—प्रणालीगत अति-विस्तारामुळे अर्थव्यवस्था आतून पोखरली जाऊ लागते.
- 1979-1989: अफगाणिस्तान युद्ध—सोव्हिएत “व्हिएतनाम”; या चिखलपट्टीसदृश संघर्षामुळे साधनसंपत्ती, मनोबल आणि आंतरराष्ट्रीय प्रतिष्ठा यांचा क्षय झाला (उपरोधिक समांतर लक्षात घ्या: नेपोलियनचा रशियात विध्वंस झाला; आणि सोव्हिएत संघ एका कठीण, प्रतिरोधक रणभूमीत रक्तबंबाळ झाला).
- 1985-1989: गोर्बाचेव्ह यांच्या पेरिस्त्रोइका/ग्लासोस्न सुधारणा (उशीरा नेपोलियनकालीन काही समायोजनांप्रमाणे व्यवस्थेला “वाचवण्याचा” प्रयत्न) उलट तिच्यातील अंतर्विरोध उघड करतात आणि त्यांना अधिक वेग देतात; पूर्व युरोपीय गटातील उपग्रह-राज्ये बंड करतात व स्वतःची मुक्तता करून घेतात (बर्लिन भिंत 9 नोव्हेंबर 1989 रोजी कोसळते, आणि 1989-1990 या काळात सर्वत्र सत्ताव्यवस्था कोसळतात)—“बाह्य साम्राज्याचा” लोप, नेपोलियनने आपल्या सहयोगी राज्यांचा गमावल्याप्रमाणेच अगदी तसाच.
- 1990-1991: अंतर्गत राष्ट्रवादी संकटे; प्रजासत्ताकांनी सार्वभौमत्व जाहीर केले; ऑगस्ट 1991 मधील कट्टरपंथी सत्तापालटाचा प्रयत्न दारुणरीत्या अपयशी ठरला; 25 डिसेंबर 1991 रोजी गोर्बाचेव्ह यांनी राजीनामा दिला; USSR चे 15 राज्यांत विघटन झाले. त्यानंतर भांडवलशाहीची पुनर्स्थापना झाली (येल्त्सिन-युगातील शॉक थेरपी, अलिगारख, खासगीकरण)—ही बॉर्बन पुनर्स्थापनेशी समांतर होती: क्रांतीपूर्व वर्गघटक (किंवा त्यांचे समतुल्य) पुन्हा परतले आणि काही प्रशासकीय रूपे टिकवून ठेवत पूर्ण क्रांतिकारी मालमत्ता-संबंध मागे फिरवले.

दोन्हीत, “साम्राज्य” (French Continental System विरुद्ध Soviet Eastern Bloc/COMECON influence) बाह्य परिघापासून अंतर्भागाकडे विखंडित होते, अंतर्गत क्षय वेगाने वाढतो, अंतिम संकट त्याच्या पोकळपणाचे उघड प्रकटीकरण करते, आणि जुन्या सामाजिक शक्ती पुन्हा स्वतःचा प्रभाव प्रस्थापित करतात (monarchy/capitalism). ट्रॉट्स्कीने म्हटल्याप्रमाणे, बोनापार्टवाद अस्थिर आणि टिकून न राहणारा ठरतो—“पिरॅमिड त्याच्या टोकावर तोलून धरलेला”—कारण तो क्रांतीच्या लोकशाही आधाराचे दमन करण्यावर उभा

असतो, आणि त्याचवेळी बाह्य शत्रुत्वपूर्ण दबावांच्या परिस्थितीत तिच्या आर्थिक पायाचे संरक्षण (परंतु विकृतीकरण) करीत असतो. व्यापक ऐतिहासिक दृष्टीने सोव्हिएत पतन “अकस्मात” नव्हते; ते प्रगतिशील अंतर्गत कुजण्याचा परिपाक होते, जसे नेपोलियनचे साम्राज्य एका रात्रीत नाहीसे झाले नव्हते, तर पुनर्स्थापना होईपर्यंत सलग पराभवांतून झिजत गेले होते.

फ्रान्स आणि सोव्हिएत युनियन यांचा आरंभ व अंत हे राजा उज्जियाह आणि प्टोलेमी यांच्या साक्षीशी सुसंगत आहेत. प्टोलेमी चतुर्थ फिलोपाटर याने राफिया येथील लढाईत (इ.स.पू. 217) उत्तर दिशेच्या राजावर (अँटिओकस तृतीय) निर्णायक विजय मिळविला; परंतु “त्यामुळे तो बळकट होणार नाही”—कारण लाभलेल्या वरचष्म्याचा पाठपुरावा करण्याऐवजी तो शांतता करतो, विलास आणि आत्मोन्नतीकडे परततो, आणि मग (3 Maccabees 1-2 मध्ये जतन झालेल्या नोंदीनुसार) आपल्या विजयांनंतर प्टोलेमी यरुशलेमला भेट देतो. त्याचे हृदय उंचावल्यामुळे तो परमपवित्र स्थानात प्रवेश करून स्वतः बलिदान अर्पण करण्याचा प्रयत्न करतो—हा खऱ्या देवाविरुद्ध अधिकारहरण आणि उघड अवज्ञेचा कृत्य होता. त्याला दैवी प्रहार होतो (अर्धांगवायू), त्याचा अपमान होतो, आणि तो देवाच्या लोकांच्या छळाकडे वळतो. त्यानंतर त्याचे राज्य प्रगतिशील अधःपतनाचे ठरते: नैतिक भ्रष्टता, अंतर्गत बंडे, आणि मृत्यूपर्यंत सामर्थ्याचा न्हास. हेच राजा उज्जियाहचे (2 Chronicles 26:16-21) अचूक प्रतिबिंब आहे; सैनिकी यशानंतर ज्याचे हृदय उंचावले गेले, ज्याने मग धूप जाळण्यासाठी मंदिरात प्रवेश केला (याजकांचा अधिकार हडप करून), आणि ज्याच्या कपाळावर कुष्ठरोगाचा दैवी प्रहार झाला; हा सार्वजनिक, दृश्यमान न्याय होता. त्या वेळेपासून उज्जियाह एकांतात राहिला, परमेश्वराच्या घरापासून तोडला गेला, मृत्यूपर्यंत—क्षणिक नाशाऐवजी संथ, दीर्घकाळ चालणाऱ्या अंताकडे.

दोघेही दक्षिणेकडील राजे आहेत, ज्यांचा अभिमान यरुशलेम येथील मंदिरात केलेल्या अतिक्रमणात प्रकट होतो; आणि त्यानंतर तात्काळ पतन होण्याऐवजी क्रमशः, क्षयकारक असा अंत येतो. हे प्रत्येक पुढील “दक्षिणेकडील राजासाठी” आदर्शरूप नमुना आहे.

१७९८: फ्रान्स आध्यात्मिक दृष्ट्या दक्षिणेचा राजा बनतो

“अंतकाळी” (1798), नास्तिक फ्रान्स (ती सत्ता जिने नुकतीच इजिप्तची आध्यात्मिक लक्षणे प्रकट केली होती—देवाचा उघड नकार, प्रकटीकरण 11:8 प्रमाणे) उत्तरेच्या राजावर (पोपसत्तेवर) पोपाला बंदी बनवून हल्ला करते. नेपोलियन हा त्या हल्ल्याचे लष्करी मूर्त स्वरूप आहे. 1798 मध्ये फ्रान्स दक्षिणेचा मुकुट धारण करतो, कारण तो त्याच नास्तिक आत्म्याला उच्चस्थानी नेतो, ज्याचे मूर्त रूप प्राचीन इजिप्त होते.

परंतु जसा प्टोलेमीला “त्याच्या विजयाचा पूर्ण लाभ करून घेता” आला नाही, तसाच फ्रेंच राज्यक्रांतीचा उग्र टप्पा आपल्या प्राप्त यशांना टिकवून ठेवू शकला नाही किंवा त्यांचा पूर्णपणे प्रसार करू शकला नाही. नास्तिकतेचे तत्त्वज्ञान परिपक्व होत असताना आणि त्याला शासनाची नवी वाणी प्राप्त होत असताना दक्षिणेचा मुकुट पुढे हस्तांतरित होतो.

प्रगतिशील नेतृत्वाची प्रतीके: नेपोलियनपासून लेनिनपर्यंत, लेनिनपासून स्टॅलिनपर्यंत

हे तिन्ही योगायोगाने घडलेले नाहीत; ते क्रमाक्रमाने उलगडणारे समाप्तीबिंदू आहेत—त्यांपैकी प्रत्येक दक्षिणेच्या राजाच्या स्वतःच्या मंद विलयनाकडे जाणाऱ्या प्रवासातील आणखी एका टप्प्याचे प्रतिनिधित्व करतो. नेपोलियन—१७९८ नंतरचे पहिले महान प्रतीक. इजिप्तमध्ये (शाब्दिक दक्षिणेत) विजयी झाल्यानंतर, तो अतिरेक करतो (१८१२ मधील रशियन मोहीम ही एक आपत्ती ठरली), ज्यामुळे त्याच्या परिधीय साम्राज्याला टप्प्याटप्प्याने हानी पोहोचविणाऱ्या पराभवांच्या मालिकेला आरंभ होतो (१८१३-१८१४), तो अंतिम पराभव भोगतो (वॉटरलू १८१५), आणि त्याला दोनदा निर्वासित केले जाते. नेपोलियन हा क्रमिक, टप्प्याटप्प्याने घडणाऱ्या विनाशाचे प्रतिनिधित्व करतो—अगदी टॉलेमी आणि उज्जियाप्रमाणे.

लेनिनने 1917 च्या ऑक्टोबर क्रांतीत मुकुट हस्तगत केला. बोल्शेविक “धक्का” जुन्या व्यवस्थेविरुद्ध (धार्मिक सत्तेसह) युद्ध पुढे चालू ठेवतो. परंतु क्रांतिकारक टप्पा स्थिर होऊ शकत नाही; लेनिनचे स्वतःचे आरोग्य लवकरच खालावते, आणि व्यवस्था नोकरशाहीकडे झुकू लागते.

स्टालिन, एकत्रीकरण करणारा (सोव्हिएत बोनापार्टवाद), क्रांतीला एका लष्करी-नोकरशाही साम्राज्यात “गोठवतो”; मुख्य प्राप्ती जतन करतो (राष्ट्रायत्त अर्थव्यवस्था—नेपोलियनच्या संहितेचा सामंतवादविरोधी समांतर), परंतु सत्ता अंतर्मुखपणे (शुद्धीकरणे) आणि बहिर्मुखपणे (विस्तार) वळवितो. तरीही अंतःकरण नास्तिकतेत उंचावते; व्यवस्था खऱ्या अर्थाने आपल्या “विजयाचा पुरेपूर उपयोग करून घेऊ” शकत नाही. अतिविस्तार (अफगाणिस्तान—नेपोलियनच्या रशियेशी समांतर), स्थिरावस्था, अयशस्वी सुधारणा (पेरिस्रोइका हा शेवटचा हताश प्रयत्न होता), उपग्रह राज्यांचा लोप (१९८९-९० = “मित्रराष्ट्रांचा” लोप), आणि अंतिम विघटन (१९९१).

सोव्हिएत संघाचे पतन आकस्मिक नव्हते—ते क्रमिक होते, जसे नेपोलियनचे साम्राज्य टप्पाटप्प्याने क्षीण होत गेले, आणि जसे प्तोलेमी व उज्जीयाह यांच्या राज्यकारभाराने मंदिराविषयीच्या त्यांच्या गर्वाच्या क्षणानंतर कोमेजून गेले. दक्षिणेच्या “आध्यात्मिक” राजाला (शासनरूपातील नास्तिकतावादाला) त्याचा स्वतःचाच दीर्घकाल टिकणारा न्यायभोग प्राप्त झाला: आतून पोकळ होत गेलेला, असत्य टिकवून ठेवण्यास असमर्थ, आणि उत्तरच्या राजाच्या प्रतिगामी हालचालीत वाहून नेला गेलेला (रिक्ततेत पोपसत्तेच्या पुनरुत्थानासह).

फ्रेंच क्रांती (दोन टप्पे) ही रशियन क्रांतीचे (फेब्रुवारी आणि ऑक्टोबर/बोल्शेविक) प्रतिरूप दर्शविते. नेपोलियनकालीन बोनापार्टवाद आणि त्याचा क्रमशः होत गेलेला न्हास हे स्टालिनवादी सुदृढीकरण आणि सोव्हिएत व्यवस्थेच्या क्रमिक न्हासाचे प्रतिरूप दर्शवितात. हे सर्व दानियेल 11 मधील दक्षिणेकडील राजाच्या रेषेचे आधुनिक प्रकटीकरण आहे—टॉलेमीच्या राफिया येथील अपयश आणि मंदिराविषयीच्या गर्विष्ठतेपासून, उज्जियाच्या त्याच पाप आणि संथ अंतामधून, ते 1798 मधील फ्रान्स आणि त्याच्या नास्तिक वारसापर्यंत (लेनिन-स्टालिन युग), ज्याला आपल्या विजयांद्वारे स्वतःस दृढ करता आले नाही.

लेनिन हा क्रांतिकारक संस्थापक किंवा सत्तेचा बळकावणारा होता (जॅकोबिन/बोल्शेविक उदयाशी समांतर; १९१७ नंतरचा “धक्का” टप्पा, बुमेअरनंतरच्या नेपोलियनच्या आरंभीच्या कॉन्सुलेटसारखा आहे). स्टॅलिन हा बोनापार्टवादी सुदृढीकरण करणारा होता (सोव्हिएत साम्राज्याचा उभारणारा, शुद्धीकरणे, द्वितीय महायुद्धातील विजय, शीतयुद्धाचा शिखरबिंदू; नास्तिकतेत त्याचे हृदय उंचावले गेले, परंतु दीर्घकालीन दृष्टीने त्या विजयाला पूर्णपणे “बळकट” करण्यास तो असमर्थ ठरला—अतिविस्ताराची सुरुवात होते).

खुशेव हा शिखरानंतरच्या “थाँ” कालखंडातील नेता होता (1953-1964): त्याने स्टॅलिनचा निषेध केला (Secret Speech 1956), काही भ्रष्टाचार उघड केला, मर्यादित सुधारणा करण्याचा प्रयत्न केला, परंतु व्यवस्थात्मक अंतर्विरोध दूर करण्यात तो अपयशी ठरला. हे “थर्मिडोरियन” किंवा आरंभीच्या अधोगतीच्या टप्प्याशी समांतर आहे—ज्यात दहशतीत शिथिलता येते, तरीही मूळ नास्तिक रचना कायम राहते, परंतु प्रतिष्ठा क्षीण होत जाते (उदा., 1962 मधील Cuban Missile Crisis मधील अपमान हे मोठ्या पराभवांपूर्वीच्या नेपोलियनच्या किरकोळ धक्क्यांचे प्रतिबिंब आहे).

गोर्बाचेव्ह हा पेरिस्रोइका (पुनर्रचना) आणि ग्लासोस्त (उदारीकरण) यांच्या साहाय्याने प्रणालीला “वाचविण्याचे” अखेरचे हताश प्रयत्न करणारा सुधारक (१९८५-१९९१) होता; परंतु त्याच उपायांनी पतन अधिक वेगाने घडवून आणले—पूर्व गटाचा लोप (१९८९ मधील बर्लिन भिंत), अंतर्गत उठाव. हे “क्रमिक समाप्ती”चे सर्वात स्पष्ट चिन्ह आहे: १८१४ च्या आक्रमणापूर्वी नेपोलियनने केलेल्या उशिरा झालेल्या समायोजनाच्या प्रयत्नांप्रमाणे, किंवा मंदिर-अहंकारानंतर टॉलेमी/उज्जिया यांच्या दीर्घकाळ चाललेल्या अधःपतनाप्रमाणे. १९८९ मध्ये पोप जॉन पॉल दुसरे (उत्तरेचा राजा) यांच्याबरोबर गोर्बाचेव्हची झालेली संधी/भेट ही आध्यात्मिक पराभवाचे प्रतीक आहे—दक्षिणेकडील राजाचा नास्तिकवाद पोपसत्तेच्या पुनरुत्थानापुढे शरण जात आहे.

येल्सिन हा अंतिम विघटनात्मक व्यक्ती (१९९१ पासून पुढे) होता, ज्याने ऑगस्ट १९९१ च्या उठावाविरुद्धच्या प्रतिकाराचे नेतृत्व केले, रशियाचा अध्यक्ष बनला, यूएसएसआरच्या विघटनावर (डिसेंबर १९९१) देखरेख केली, धक्कादायक-उपचारात्मक खाजगीकरण आणि भांडवलशाहीची पुनर्स्थापना घडवून आणली. तो अराजक अंत आणि क्रांतीपूर्व घटकांच्या आंशिक "पुनर्स्थापनेचे" मूर्तिमंत प्रतीक आहे (अल्पसत्ताधारी भांडवलशाही, नेपोलियननंतरच्या बॉर्बनांच्या पुनरागमनाप्रमाणे). दक्षिणेकडील राजाचा राजवाडा वाहून नेला जातो, ज्यायोगे दानियेल ११:४० मधील उत्तरकडून होणाऱ्या वावटळीच्या विजयाची पूर्तता होते (अमेरिकन संधिद्वारे पोपशाही).

ही रूपक-संहिता तात्काळ पतनाऐवजी रेंगाळणारा, टप्प्याटप्प्याने होणारा न्याय अधोरेखित करते; जसे प्टोलेमी चौथ्याच्या राफिया येथील विजयाने गर्व, मंदिरात अतिक्रमण, दैवी प्रहार, आणि मंदगतीने होणारा न्हास यांना जन्म दिला; उझीयाच्या मृत्यूपर्यंतच्या कुष्ठरोगजन्य एकांतवासाप्रमाणे; नेपोलियनच्या टप्प्याटप्प्याने झालेल्या हानीप्रमाणे (रशिया, लाइपझिग, पॅरिस, एल्बा, वॉटरलू). सोव्हिएत रेषा स्तालिनच्या अधिपत्याखालील सामर्थ्याच्या शिखराची ओळख करून देते, तसेच खुश्चेव्हच्या थॉच्या काळातील क्रमशः पोकळ होत जाणे, ज्यामुळे व्यवस्थेतील भेगा उघड होतात. त्यानंतर ब्रेझनेव्ह-युगातील स्थिरावस्था, आणि मग गोर्बाचेव्ह यांच्या सुधारणा गतीवर्धक ठरतात; येल्सिनचा काळ हा झाडाझडतीची प्रक्रिया पूर्ण करतो (USSR विसर्जित होते, नास्तिकतेचे शासकीय रूप समाप्त होते). "हृदय उंचावले गेले" हे या संपूर्ण रेषेत प्रकट होते (नास्तिक आव्हानात्मकता), परंतु कोणीही "विजयाचा पूर्ण लाभ घेत नाही."

दक्षिणेकडील राजांचा अंत क्रमिक आहे; सैतानाचा विनाश क्रूसावर आरंभ झाला, आणि शेवटी त्याला १,००० वर्षांसाठी निर्वासनात पाठविण्यात येते, आणि मग तो मरतो.

आणि मी स्वर्गातून एक देवदूत खाली उतरताना पाहिला; त्याच्या हाती अथांग गर्तेची किल्ली आणि एक मोठी साखळी होती. आणि त्याने त्या अजगराला, त्या जुन्या सर्पाला, जो सैतान आणि दियाबल आहे, पकडून त्याला एक हजार वर्षांसाठी बांधून ठेवले; आणि त्याला अथांग गर्तेत टाकून दिले, आणि त्याला बंदिस्त केले, आणि त्याच्यावर शिक्का मारला, यासाठी की हजार वर्षे पूर्ण होईपर्यंत त्याने राष्ट्रांना पुन्हा फसवू नये; आणि त्यानंतर त्याला थोड्या काळासाठी सोडण्यात येणे आवश्यक आहे.

आणि मी सिंहासने पाहिली; आणि त्यांवर ते बसले, आणि न्यायदान करण्याचा अधिकार त्यांना देण्यात आला; आणि मी त्यांचे आत्मे पाहिले, ज्यांचे शिरच्छेद येशूच्या साक्षीसाठी आणि देवाच्या वचनासाठी करण्यात आले होते, आणि ज्यांनी त्या पशूची किंवा त्याच्या प्रतिमेची उपासना केली नव्हती, आणि ज्यांनी आपल्या कपाळांवर किंवा आपल्या हातांवर त्याची खूण घेतली नव्हती; आणि ते जिवंत झाले व ख्रिस्ताबरोबर एक हजार वर्षे राज्य करू लागले. परंतु उरलेले मेलेले ते हजार वर्षे पूर्ण होईपर्यंत पुन्हा जिवंत झाले नाहीत.

हे पहिले पुनरुत्थान आहे. ज्याचा पहिल्या पुनरुत्थानात सहभाग आहे तो धन्य व पवित्र आहे; अशांवर दुसऱ्या मृत्यूची काहीही सत्ता नाही; परंतु ते देवाचे आणि ख्रिस्ताचे याजक होतील, आणि त्याच्याबरोबर हजार वर्षे राज्य करतील.

आणि जेव्हा हजार वर्षे पूर्ण होतील, तेव्हा सैतानास त्याच्या कारागृहातून सोडण्यात येईल; आणि तो पृथ्वीच्या चारही दिशांतील राष्ट्रांना, म्हणजे गोग व मागोग, फसविण्यासाठी बाहेर पडेल, त्यांना युद्धासाठी एकत्र गोळा करील; आणि त्यांची संख्या समुद्राच्या वाळूसारखी असेल. आणि ते पृथ्वीच्या विस्तीर्ण पृष्ठभागावर चढून आले, आणि त्यांनी संतांच्या छावणीस व प्रिय नगरीस वेढा घातला; आणि देवाकडून स्वर्गातून अग्नी खाली आला व त्यांचा भस्मसात केला. आणि ज्याने त्यांना फसविले तो सैतान अग्नी व गंधकाच्या तळ्यात फेकला गेला, जेथे श्वापद व खोटा संदेष्टा आहेत; आणि त्यांना दिवस-रात्र युगानुयुगे यातना दिल्या जातील. प्रकटीकरण 20:1-10.

आपण दानियेल अकरावा, अकरा ते पंधरा या वचनेतील दक्षिणेच्या राजाविषयीचे आपले विचार पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

‘द टाइम ऑफ द एंड’ हे मासिक १९९६ मध्ये प्रकाशित झाले, आणि ते १९८९ मध्ये उघड करण्यात आलेल्या दानिएलच्या पुस्तकातील भविष्यवाणीचे प्रतिनिधित्व करते. अलीकडेच हे मासिक ChatGPT ने वाचले आणि मासिकात दर्शविलेल्या चाळीसाव्या वचनाच्या इतिहासात युक्रेनची भूमिका मूल्यांकन करण्यास सांगितले. खालील मजकूर हा त्या मासिकाचा विभागवार आढावा आहे, जो तीस वर्षांपासून सार्वजनिक नोंदीत आहे. मासिकातील एलेन व्हाइट यांच्या लिखाणांतील पहिला उतारा Testimonies, volume 9, 11 येथून आहे.

आढावा: भविष्यसूचक आराखड्यातील युक्रेन

मासिकाच्या दानियेल ११:४०-४५ या भविष्यवाणीविषयक आराखड्यात, सोव्हिएत संघाच्या पतनाच्या आणि पोपसत्ता (उत्तरेकडील राजा) व नास्तिक साम्यवाद (दक्षिणेकडील राजा) यांच्यातील संघर्षाच्या संदर्भात युक्रेनची चर्चा केली आहे. प्रतिनिधी युद्धांच्या अंतिम टप्प्यांत, विशेषतः युक्रेनियन कॅथोलिक चर्चच्या संदर्भात आणि सोव्हिएत राजवटीखाली दशकानुदशके दडपशाहीनंतर त्याच्या कायदेशीर मान्यतेच्या संदर्भात, युक्रेनला एक महत्त्वपूर्ण धार्मिक व भू-राजकीय रणांगण म्हणून प्रस्तुत केले आहे.

हे मासिक युक्रेनला दानियेल 11:40 मधील अधिक व्यापक भविष्यसूचक परिपूर्तीचा एक भाग म्हणून मांडते, ज्यामध्ये व्हॅटिकन-संयुक्त संस्थाने यांच्या युतीद्वारे दक्षिणेच्या राजाचा झाडून नाश केल्याचे वर्णन केले आहे. पूर्व युरोपमधील कॅथलिक प्रभावाच्या पुनरुत्थानाचे आणि सोव्हिएत नास्तिकतेच्या दुर्बल होत चाललेल्या अवस्थेचे पुरावा म्हणून युक्रेन दाखविण्यात आले आहे.

उत्तर आणि दक्षिणेच्या राजामधील युद्धातील युक्रेन

या मासिकात शिकविले जाते की दक्षिणेचा राजा म्हणजे नास्तिकता होय, जी प्रथम फ्रान्सद्वारे (1798) आणि नंतर सोव्हिएत रशियाद्वारे मूर्त स्वरूप धारण करते. उत्तरेचा राजा म्हणजे पोपसत्ता होय, आणि दानिएल 11:40 हे 1798 मध्ये आरंभ होऊन 1989 मध्ये सोव्हिएत संघाच्या पतनात पराकाष्ठेस पोहोचणारे एक आध्यात्मिक युद्ध वर्णन करते. या संदर्भात युक्रेनचा समावेश सोव्हिएत गटाचा एक भाग म्हणून केला जातो, जो दानिएल 11:40 च्या पूर्ततेत वाहून नेला जातो. या प्रकाशनात सोव्हिएत संघाच्या पतनाला पोपसत्तेच्या प्राणघातक जखमेच्या बऱ्या होण्यातील पहिला टप्पा म्हणून मांडले आहे (प्रकटीकरण 13).

युक्रेनियन कॅथोलिक चर्चचे दमन (उद्धृत स्रोत)

या मासिकात सोव्हिएत शासनाखाली कॅथलिकांवरील छळाची लौकिक कागदपत्रीय नोंद समाविष्ट आहे.

टाइम मासिक, ४ डिसेंबर १९८९ मधून:

“दुसऱ्या महायुद्धानंतर, तीव्र परंतु सर्वसाधारणपणे कमी रक्तपात करणारा छळ युक्रेनमध्ये आणि नव्या सोव्हिएत गटात पसरला, ज्याचा परिणाम ऑर्थोडॉक्सप्रमाणेच लाखो रोमन कॅथोलिक आणि प्रोटेस्टंटंवर झाला.”

युक्रेन हे असे एक प्रमुख क्षेत्र म्हणून ओळखले जाते, जिथे साम्यवादाच्या अधीन कॅथलिक धर्माचे दमन करण्यात आले होते.

युक्रेनियन कॅथलिक चर्चचे वैधिकीकरण

युक्रेनविषयक चर्चेचा एक प्रमुख केंद्रबिंदू म्हणजे दीर्घकाळापासून बंदी घालण्यात आलेल्या युक्रेनियन कॅथोलिक चर्चचे कायदेशीर मान्यताप्रदान.

लाईफ मॅगझिन, डिसेंबर १९८९ मधून:

“अलीकडेच झेकोस्लोव्हाकियामध्ये तीन नवीन कॅथोलिक बिशपांची नियुक्ती करण्यात आली आहे. आणि या महिन्यात इटलीच्या भेटीदरम्यान गोर्बाचेव्ह पोप जॉन पॉल दुसरे यांची भेट घेतील—क्रेमलिन आणि व्हॅटिकनच्या नेत्यांमधील प्रत्यक्ष समोरासमोरची ही पहिलीच भेट असेल. या बैठकींमुळे यू.एस.एस.आर.मधील दीर्घकाळ बंदी घातलेल्या युक्रेनियन कॅथोलिक चर्चला कायदेशीर मान्यता मिळू शकते.”

यू.एस. न्यूज अँड वर्ल्ड रिपोर्ट, ११ डिसेंबर, १९८९ मधून:

धार्मिक स्वातंत्र्याच्या पुनरुज्जीवनामध्ये पन्नास लाख सदस्य असलेल्या युक्रेन कॅथलिक चर्चवरील अधिकृत बंदी उठविण्याचाही समावेश असेल, अशी अपेक्षा आहे; हे चर्च १९४६ पासून भूमिगत अवस्थेत टिकून आहे, कारण त्या वेळी स्टालिनने ते रशियन ऑर्थोडॉक्स चर्चमध्ये विलीन करण्याचा आदेश दिला होता. युक्रेनियन चर्चला कायदेशीर मान्यता मिळवून देणे हे पोप यांचे प्रमुख उद्दिष्ट राहिले आहे.

मासिकाने हे नास्तिक नियंत्रणाच्या क्षीणतेचे आणि कॅथोलिक सत्तेच्या पुनर्स्थापनेचे पुरावे म्हणून प्रस्तुत केले आहे. हे व्हॅटिकनच्या राजनैतिक दबावाचा थेट परिणाम म्हणून ओळखले जाते, आणि दानियेल ११:४० च्या परिपूर्तीतील एक मैलाचा दगड म्हणून युक्रेनला पूर्वीच्या साम्यवादी प्रदेशात पोपसत्तेचा प्रभाव पुन्हा प्राप्त होत असल्याचे दृश्यमान उदाहरण म्हणून मांडले आहे.

पापसीच्या प्रगतीचा पुरावा म्हणून युक्रेन

साम्यवादाचा पतन हे केवळ राजकीय परिवर्तन नव्हते, तर ते नास्तिकतेचा आध्यात्मिक पराभव, पोपसत्तेची भू-राजकीय प्रगती, आणि जगावरच्या प्रभुत्वाकडे पोपसत्तेच्या पुनरागमनाची सुरुवात होते. युक्रेन हे सोव्हिएत धार्मिक दडपशाहीच्या विघटनाचे आणि पूर्व युरोपातील रोमच्या धोरणात्मक विजयाचे एक अभ्यासप्रकरण ठरते. ते सक्तीच्या नास्तिकतेपासून पुनर्स्थापित कॅथलिक अधिकाराकडे झालेल्या दृश्यमान संक्रमणाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि युक्रेनियन कॅथलिक चर्चच्या कायदेशीर मान्यतेकडे असा भविष्यसूचक पुष्टीकरण म्हणून पाहिले जाते की उत्तरेचा राजा “वादळासारखा” दक्षिणेच्या राजाला झाडून नेत होता.

युक्रेन आणि अधिक व्यापक भविष्यसूचक अनुक्रम

१. १७९८ - पोपसत्तेला प्राणघातक घाव बसतो.
२. १९१७ - नास्तिकता रशियात स्थलांतरित होते (बोल्शेविक क्रांती).
३. १९८९ - सोव्हिएत संघाचे पतन.
४. युक्रेन - कॅथलिक चर्चला कायदेशीर मान्यता देण्यात आली.
५. पोपसत्तेला पुन्हा भू-राजकीय प्रभाव प्राप्त होतो.
६. संयुक्त राज्ये अखेरीस पोपसत्तेच्या प्रभावाखाली येतात (दानियेल ११:४१).
७. संपूर्ण जग त्याच्या मागे जाते (Daniel 11:42-43).

युक्रेन सोव्हिएत नास्तिकतावाद आणि पुनर्स्थापित पापल प्रभाव यांमधील संक्रमणाचा एक भाग म्हणून तिसऱ्या-चौथ्या टप्प्यांत बसते.

युक्रेनविषयक चर्चेत संदर्भित स्रोत

- जेफ पिपेंगर (प्राथमिक धर्मशास्त्रीय चौकट)

भविष्यवाणीचा आत्मा

- महान संघर्ष

- निवडक संदेश
- मंडळीसाठी साक्षीवचने

धर्मनिरपेक्ष प्रसारमाध्यमे

- टाइम मॅगझिन
- लाईफ मॅगझिन
- यू.एस. न्यूज अँड वर्ल्ड रिपोर्ट

युक्रेनचा उल्लेख पुढील संदर्भात केला आहे:

- द्वितीय महायुद्धोत्तर कॅथोलिक छळ
- युक्रेनियन कॅथोलिक चर्चचे भूमिगत अस्तित्व
- गोर्बाचेव्ह-व्हॅटिकन राजनय
- कॅथोलिक श्रेणीसत्तेची कायदेशीर पुनर्स्थापना

वार्तापत्रामधील युक्रेनच्या भूमिकेचा सारांश

सोव्हिएत नास्तिकतावादाच्या अधीन दडपलेल्या कॅथलिक धर्माचा युक्रेन हा एक बालेकिल्ला होता. युक्रेनियन कॅथलिक चर्चच्या कायदेशीर मान्यतेने दक्षिणेच्या राजाची दुर्बलता सूचित केली. युक्रेनमधील व्हॅटिकनचा प्रभाव हा पोपसत्तेच्या पुनरुत्थानाचे प्रदर्शन होता, आणि युक्रेनमधील धार्मिक परिवर्तनाने दानिएल 11:40 पूर्ण होत असल्याचा स्पर्शनीय पुरावा प्रदान केला. युक्रेनभोवती घडलेल्या घटना या पोपसत्तेच्या प्राणघातक जखमेच्या भरून येण्याच्या प्रक्रियेतील पहिल्या टप्प्याचा भाग ठरल्या. म्हणून युक्रेन केवळ एक स्वतंत्र राजकीय घटना म्हणून नव्हे, तर दानिएल 11 मधील अंतिम हालचालींतील एक भविष्यसूचक चिन्ह म्हणून प्रस्तुत केला आहे.